

NAPSAL: © **KUBA CIGL (zvaný CIGI)**
ILUSTRACE: © **TOMÁŠ MUSIL & KUBA CIGL**

2016

ČERNÁ DÍRA

BY CIGI / 2016

NAPSAL **CIGI / KUBA CIGL**

ILUSTROVALI **TOMÁŠ MUSIL A CIGI**

INSPIROVAL **ŽIVOT SÁM**

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

Rok vydání: 2016

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-012-5 (pdf)

ISBN 978-80-7548-013-2 (ePub)

ISBN 978-80-7548-014-9 (MOBI)

TOTO JE PRVNÍ VYDÁNÍ

OBÁLKA **CIGI**

NA SVĚT UVEDENO **19.2.2016**

PARÁDNÍ PŘEDMLUVA

Drazí čtenáři, čtenářky a všichni ti, dřímajíce ve svých dlaních moji v pořadí již druhou knihu.

Černá díra velice, ale opravdu jen velice malinko navazuje na moji první knihu Raketoplánem na **Měsíc a zpátky pěšky**. Těmi několika maličkostmi je raketoplán, jenž jsem dostal od slavného Baráka během svého dobrodružství.

Jelikož rád žiji v rýmu, po nějaké době od první knihy jsem dospěl k závěru, že napíši další. Pro mě osobně je **Černá díra** skokem o několik pater vzhůru ve všech směrech. Skokem, za který jsem šťastný, na který jsem hrdý.

Přejí Vám tedy, abyste si čtení užili tak, jako já tvorbu všeho okolo této knihy.

CiGi – Člověk, stvoříc tuto knihu.

OBSAH ČERNÉ DÍRY

5	MLOCI
10	V3S - VZHŮRU
16	V3S - DOLŮ
21	EVAKUACE
28	KRIZE
36	PŘELET
43	NORA
49	NÁBOR
54	DEN SLAVNÉHO VZLETU
63	NESKUTEČNÝ POHLED
69	NESKUTEČNÉ ZJIŠTĚNÍ
75	DOBŘÝ DEN
81	KDE JE MISTR?
86	NADĚJE?
91	TAK AHOJ A HODNĚ ŠTĚSTÍ
96	KONVOJ
106	POSLEDNÍ VÝSPA
112	POD VĚŽÍ
120	MEZITÍM ZA LOUŽÍ
126	TŘISTADESÁTÁ
132	TICHO

MLOCI

Sedím venku, den je slunný,
vedrem roztahují se struny,
nemilosrdný je ten slunečný svit,
nezbývá než do stínu se skrýt.

Jsme jak párek na rožni,
toho vedra už se zřekli, i pánové pobožní,
vedro ve dne, vedro v noci,
problémy už mají i mloci,
na sever rychle pádí,
mnozí z nich tím mrhají mládí,
a to ještě nevědí,
že kde jsou stopy medvědí,
tam je vítr silný,
je jedno, jak je ten či onen pilný,
prostě severní vítr je krutý,
nejeden si asi říká, že to má nahnutý.

Severní vítr dohání k dilematu,
jít dál nebo běžet k automatu,
za peníze jízdenku,
za příplatek místenku.

Z Kuřimi do Brna na hlavní nádraží,
no co, jsou to mloci, jít dál, půlka nestačí,
a hlavně ten severní větřík,
hrůza pro ty mloky, kteří nemaj svetřík.

A jak tak jedou mloci k domovu,
stále je hic, jak na potvoru,
tím horkem koleje se křiví,
vlak pomalu jet musí,
lidé co neví se jen diví,
z emocí mají kůži husí,
a ti, co to moc hrotí,
ti se jako mroži potí.

Někteří jedinci si na pokladně stěžují,
jiní zase v mysli zasněžují,
pak konečně přijíždí vláček,
ach to vedro, funí jako dráček,
zastaví, kdopak to na perón skočí,
to je přece naše stádo mločí,
možná je to následek horké doby,
ale na některé svědky přicházejí mdloby.

Jeden foťák vytasí,
ejhle, on však nejede,
to asi to počasí,
nejedna nadávečka z úst vyjede,
beznadějně ten pán vypadá,
alespoň my to tak připadá,
mezitím už mloci dávno v trapu,
nepotřebovali ani mapu,
pán s foťákem už tady také není,
ve vlaku už nyní pění,
jsem zvědav, jaký bude jeho osud,
no snad lepší, nežli dosud.

O nějaký ten pátek dále,
zapnu televizi stylem krále,
sleduji zpravodajskou relaci,
najednou bum!, no nedělají si legraci?,
je tam ten pán s foťákem, je to on,
já jen čučím jako slon.

No a s čím se vytasí,
to nemám slov,
odcházím a padám v matraci,
ten člověk žalovat chce počasí.

No není ten člověk na hlavu,
nechce rovnou koupit celou Ostravu?,
to by ale musel býti v balíku,
se zlatým králíkem, jenž dřepí tu,
tu Ostravu ať si klidně koupí,
ukáže se, jak je skoupý,
ale jak jsou ty teploty tropické,
začíná to býti logické,
všechny komíny se zastaví,
zaměstnancům přeložení vystaví,
méně kouře, méně veder,
to je idea za stovku perel,
já však Ostravu kupovati nebudu,
byl bych jen za pobudu,
do šuplíku nápad skrývám,
poté na fotbal se pěkně dívám.

Moje oblíbená Chelsea hraje,
snad na soupeře vyzraje,
hurá hurá, stadión burácí,
aby ne, když Chelsea je domácí,
krásný ten modravý dres,
okolo páni s nápisy „Press“,
i klukům v Anglii je vedro,
na pravém křídle nastupuje Pedro,
to já v jiném časovém pásmu
asi v rohu lampu zhasnu,
tam čtyři odpoledne, tady pět,
časově rozdělen je ten náš svět,
už se hraje, už to fičí,
všechny tribuny už křičí.

Po chvíli je tu faul,
hříšník pryč nenápadně kráčí,
rozhodčí se na něj mračí,
rukama máchá stylem kraul,
že tohle stačí,
příště bude žlutá karta, kterou s sebou vláčí.

V3S - VZHŮRU

Zápas večerem si jede,
sousedovic kočka přede,
no a Chelsea, no ta jede,
3:0 krásně už vede.

Konec utkání se blíží,
prohrávající soupeř k nebi vzhlíží,
chtějí rychle odtud jet,
no na to tedy vemte jed,
konec pískán, rozhodčí je dřič,
poražení pádí rychle pryč.

Po chvíli autobus přijíždí,
soupeř nastoupí a odjíždí,
domácí zůstávají a slaví,
neměli by smutnit, hlavně že jsou zdraví.

V parku by se mohli projít,
jiné myšlenky v sobě samých najít,
alespoň na chvíličku,
posadit se k rybníčku,
poslechnout jak větřík fičí,
uzříť jak nedaleko hrášek klíčí.

U řeky si půjčit jachtu,
nalodit se a vytasit plachtu,
a pokud jen pojedou domů,
nepůjdou si sednout pod koruny stromů,
pak zhostím se toho osobně,
samozřejmě lépe, několikanásobně,
zatím co oni už pryč míří,
tak jak vítr fičí,
já připravím své kolo skládací,
ne elektro, nýbrž šlapací,
někteří mé kolo mají za nestvůru,
mě je to však šumák, teď do přírody vzhůru.

Byť mohl jsem to vzít vzducholodí,
já zvolil kolo, tak už to u sportovců chodí,
jedu jedu, řetěz skřípe,
myslím, že dělalo to i dříve,
nutno uznat, jsou to krásné zvuky,
lidí u silnice scházejí se shluky,
ještě tak mít repro bedýnky,
už vidím ty připomínky,
radši tu myšlenku dávám pryč,
povedlo se, stylem zakopnutý míč,
stále jedu tím severovýchodním směrem,
spolu s mým kolem vpřed se derem.

Silnička klikatí se, stoupá,
na místo bez děr u kraje je skoupá,
najednou a znenadání,
byť nebylo to moje přání,
prověřuje moji bystrost,
značka omezujíc rychlost,
70 je ten limit,
do kopce, no to bych se měl začít činit.
Budu muset hlídat se, až pojedu zpátky,
z kopce to já povalím,
avšak v klidu, na mě každý radar krátký,
myšleno vážně, klidně si vsadím.

Ted' však nahoru dál a dál,
předjel jsem auto, řidič však venku stál,
nevelká kola se točí,
nohy ptají se, kdy ten kopec skončí,
to je výkon, jak lokomotiva,
hledat lze jen superlativa,
avšak i když jedu jako puška,
přes to všechno je to fuška.

Najednou zčistajasna,
nastává situace celkem jasná,
žaludek můj prázdně hlásí,
tak ruka z kapsy tatranku tasí,
v rychlosti se napapám,
pak jako nic už to vyšlapám,
ted' už jenom kraťoulíkový sjezd,
to je na ježdění na kole the best.

Když konečně ze silnice sježu,
všechnu bolest pošlu k ledu,
a jak to poté trávou krosím,
tohle prostě vychutnávat musím,
kolečko moje, brzdi prosím,
šlapu vzad, brzdu dusím,
z pneumatik stoupá dým,
meziřím po očku si hledám stín,
nalézám ho pod bukem,
kolo mé uvazuji dvojítm sukem,
zámek jsem si zapomněl,
uvázaný koš po cestě mi to připomněl.

A když takhle pod bukem si hovím,
rýmy v myšlenkách jen tak lovím,
jdu se osvěžit nedaleko k prameni,
těžko odolat tomu vábení,
vodu vchrstnu v moji tvář,
ó ta svěžest, jak polární zář,
krásná je ta příroda,
pro ty, kdo to ví, velká výhoda.

S klidem pozoruji mráčky,
tak čisté, zrovna vytažené z pračky,
je to jako výkladnice,
jeden vypadá jako plachetnice,
druhý zase jako strom,
snad nebude bouře a s ní hrom,
prosím pěkně, ať bouře není,
nemám to rád, když se takto čerti žení,
snad nikdo nebude mít pindy,
když ta bouřka bude jindy,
hele, tamhle vidím televizi v mraku,
krásná, pán bůh má asi hodně prachů,
jemu díky za vzduch svěží,
má mysl z něj jenom těží.